

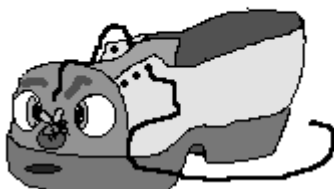
PAPOETSJKA

Petralouise
Muris

Papoetsjka, is een geregistreerd kinderboek.
Geïllustreerd en geschreven:
PetraLouise Muris.

Bladzij	Hoofdstuk
3	1 De vuilnisbelt.
6	2 Gekriebel van binnen.
9	3 Het kale schaap weet raad.
12	4 Het speeltje van de geiten.
16	5 De andere voet.
20	6 Met dezelfde schoenen op weg.
23	7 Per reiger naar de vuilnisbelt.
26	8 Een gelukkig einde.

HOOFDSTUK 1 DE VUILNISBELT.

Papoetsjka staat onder het grote eiken bed in een grauwe schoenendoos.

Hij is in tien jaar tijd, niet uit de schoenendoos gehaald. Hij is omhuld met crêpepapier om hem netjes te houden.

Waarom, weet hij niet want hij is oud en zijn zool is versleten.

Hij heeft zichzelf nooit mooi gevonden, ook niet in de tijd dat hij erg modern en in was.

Hij staat al jaren eenzaam in de schoenendoos.

Vaak denkt hij na over zijn eenzame bestaan.

Dan piekert hij waar zijn tweelingbroer is, die mist hij al jaren.

Hij zou best eens een kijkje in een hedendaagse schoenenwinkel willen nemen en andere schoenen willen ontmoeten. Hij voelt zich erg alleen.

Papoetsjka weet niet dat de voet die hem vroeger droeg er niet meer is. Hij weet ook niet dat de slaapkamer waar hij meer dan tien jaar woont, wordt leeggeruimd.

Hij hoort veel geluiden om zich heen, meer dan gewoonlijk.

Papoetsjka voelt dat zijn doos opgetild wordt.

Hij schudt hevig heen en weer en hoort dan een vreemd hard gebrom.

Hij kijkt geschrokken om zich heen, maar ontdekt niets nieuws in de inktzwarte gesloten doos.

Hij denkt dat hij misschien mee op vakantie is.

Het gebrom lijkt op het motorgeluid van de grote statige zwarte ford, waar hij vaak op het gaspedaal stond. Misschien gaat de voet hem eindelijk een keertje dragen, wat zou hij dan gelukkig zijn. Papoetsjka is blij. Blij dat hij eindelijk weer mee mag.

Na een lange tijd denkt Papoetsjka dat hij uitgeladen wordt. Hij denkt dat hij in afwachting van een dagje uit, onderin een kledingkast gezet zal worden.

Hij voelt dat zijn schoenendoos valt.

Het deksel vliegt door de lucht en Papoetsjka vliegt mee met crêpepapier en al. Hij is verblind door het licht. Hij ziet niet meteen waar hij is belandt, zijn ogen doen pijn omdat hij het donker gewend is.

Na een tijd doet hij ze open. Papoetsjka heeft nooit eerder een vuilnisbelt gezien en denkt dat dit het nieuwe vakantieadres is.

Hij tuurt in de verte of hij ergens de voet ziet die hem moet dragen.

Want om een voet verplaatst een schoen zich makkelijker, hij kan dan iets meer van de wereld zien.

Hij ziet de voet nergens.

Er zit niets anders voor hem op dan te wachten.

Hij is dat wel gewend, want hij wacht immers meer dan tien jaar.

Het waait lichtelijk, papiertjes en zand waait over hem heen.

Papoetsjka niest en snuift voor het eerst een vreemde lucht op, het ruikt anders dan schoensmeer. Hij niest nog een keer.

De vreemde lucht blijft in zijn neus hangen, hij vindt het niet erg lekker.

Hij zoekt in zijn nabijheid zijn schoenendoos, hij wil erin, weg van de vreemde lucht.

Papoetsjka draait naar links en hij draait naar rechts.

Eindelijk ziet hij zijn doos, hij schuifelt erheen.

‘Waar is het deksel,’ denkt hij: ‘zonder deksel ruik ik nog die nare lucht.’

Hij kijkt rond en ziet van alles liggen, behalve zijn deksel.

Hij besluit de doos ondersteboven te zetten en er onder te schuilen, weg van die nare lucht.

Na veel geharrewar zit hij er eindelijk onder.

‘Pff het stinkt hier nog erger,’ denkt hij: ‘het stinkt hier nog erger dan de oude pantoffels onder het bed.’

Hij komt onder de doos vandaan. Dit gebeurt niet één twee drie, de doos hangt half over zijn schoenenlijf. Hij lijkt nu op een slak met een slakkenhuis.

HOOFDSTUK 2 GEKRIEBEL VAN BINNEN

Na veel gedoe komt hij helemaal onder de schoenendoos vandaan.

Zuchtend begint hij te wandelen, dat is een zwaar karwei zonder voet.

Elke keer komt hij obstakels tegen.

Blikjes, dozen, bergen vuilniszakken en nog veel meer rommel.

Een voet kan hier zo overheen stappen, maar voor Papoetsjka zijn het bergen die beklommen moeten worden.

Als hij een halve meter vooruit is gekomen, hangen er zweetdruppels aan zijn neus.

Nog steeds ziet hij de voet niet, overal waar hij kijkt vliegen, vliegen die op eten uit zijn.

Papoetsjka eet niet, hij vindt het lekker om met schoensmeer ingesmeerd te worden of met ledervet.

Hij spiegelt zich in de onderkant van een conservenblik.

Hij vindt zichzelf nog best schoon en glanzend, al heeft hij hier en daar een groezelig vlekje.

Hij krijgt opeens jeuk in zijn binnenkant.

Het gaat zo erg kriebelen dat hij zou willen krabbelen.

Zijn lange veters, die bovendien zijn armen zijn, proberen tevergeefs zijn binnenkant te krabbelen.

Zijn armen zijn te slap om kracht te kunnen zetten.

Opeens wordt hij omver geworpen.

Papoetsjka kijkt stomverbaasd om zich heen.

Boven hem fladdert een zeer dikke grote vogel met hele grote ogen en die kijken kwaad.

‘Oehoe, oehoe,’ schreeuwt de vogel: ‘waar heb jij mijn hapje gelaten?’

Moeizaam krabbelt Papoetsjka overeind.

‘Wat voor een hapje, ik heb heus niets van jou gestolen. Ik lust zelfs geeneens hapjes!’ schreeuwt hij boos terug.

‘Hij bedoelt mij,’ fluistert iemand vanuit zijn binnenkant.

Papoetsjka ‘s veters voelen iets zachts in zijn binnenkant.

‘Ben jij een beest?’ fluistert hij: ‘en wil die vogel jou eten?’

‘Uilen eten graag vette muizen,’ antwoordt de muis.

‘Ga zo diep mogelijk in mij zitten en maak je heel klein.’ De muis gehoorzaamt meteen, hij kruipt voorin de neus van de herenschoen.

De uil doet een tweede poging en komt als een steen omlaag.

‘Ga weg,’ schreeuwt Papoetsjka. Maar het heeft geen zin. De uil heeft honger en wil de dikke muis eten. Hij landt op de herenschoen en neemt hem mee de lucht in.

Papoetsjka is bang dat hij valt en slingert zijn veter om de poot van de uil.

De poot van de uil wordt daardoor afgeklemd.

Dat doet zeer. Hij laat van schrik de schoen los, maar de schoen hangt nog steeds aan zijn poot.

Als de uil op een tak van een boom landt, smakt de schoen hard tegen zijn poot.

Papoetsjka belandt nu op een tak boven in de boom. De geschrokken uil vliegt snel op, weg van de schoen.

‘Dank je wel, ding,’ zegt de muis en klautert meteen uit de schoen: ‘ik ga hoor, adieu.’

‘Roetsj,’ het muisje is binnen een mum van tijd veilig beneden en holt weg.

Daar staat de herenschoen dan, zielsalleen boven in de boom.

‘Als ik voet nu had, klom ik snel naar beneden.

Hoe moet ik uit de boom, zonder voet lukt dat vast niet. O was voet hier nu maar. Help, help,’ roept Papoetsjka.

Behalve enkele bijen, komt er niemand voorbij.

De herenschoen wacht boven in de boom.

Hij is gewend om te wachten, dat deed hij jaren in de schoenendoos.

Plots regent het, het begint ook te waaien.

De takken van de oude boom zwaaien op en neer.

‘Als ik nou maar niet naar beneden val,’ denkt Papoetsjka.

HOOFDSTUK 3 HET KALE SCHAAP WEET RAAD.

Het is echter te laat, doordat Papoetsjka is volgestroomd met regenwater, glijdt hij van de tak. 'Plons,' een diepe modderplas pletst op.

De herenschoen is topzwaar en doornat, het is onmogelijk om uit de modderplas te schuifelen. Weer moet hij geduld hebben totdat de regenbui over is en wachten totdat het modderwater in de grond is weggezakt.

Eindelijk kan hij zich uit het modderwater bevrijden. Hij schuifelt over de natte aarde en door het natte gras op zoek naar een droog plekje. De eens zo kleurige schoen ziet er nu heel anders uit.

In de verte ziet hij een hek.

Hij bedenkt dat hij bovenop het hek eerder zou kunnen drogen. Moeizaam schuifelt hij ernaartoe en even moeizaam is de beklimming van het hek.

'Mè, kan ik jou misschien helpen?' vraagt een nieuwsgierig schaap.

'Ik wil drogen, maar dan moet ik eerst boven op het hek staan,' jammert Papoetsjka.

'Ik til jou er wel even bovenop. Sta jij zo goed?'

'Ja, dank u wel, erg aardig van u.'

Het schaap geeft hem geen aandacht meer en eet van het sappige gras.

Het begint alweer te gieten, het hagelt zelfs af en toe. De schoen zit weer vol water, het spat over de randen en druppelt uit de kapotte zool. Papoetsjka denkt aan de warme schoenendoos in de warme slaapkamer. 'Waar is voet toch?' jammert hij.

Als de bui over is, komt het schaap naar het hek lopen.

‘En? Mè, ben jij al droog?’

‘Nee, ik ben doornat, zelfs van binnen!’

‘Kun jij niet eens tegen een beetje water?’

Ik sta altijd in de wei, ik heb nergens last van.

Behalve, dat ik mij vandaag een beetje kouwelijk voel. Ik ben pas geschoren, weet je?

Hoe komt het dat jij helemaal onder de derrie zit?

Kun jij je niet wassen? Drooglikken?

Jij lijkt wel op zo een ding dat de boer draagt, mè, blaait het schaap.

‘Ik ben mijn voet kwijt, die loopt ergens.’

‘Mè, bè, bè,’ het schaap krijgt een enorme lachbui:

‘jouw voet is weggelopen, straks loopt je hoofd ook nog weg!’

Papoetsjka laat het maar zo. Het schaap kan ook niet weten dat schoenen voeten nodig hebben om te lopen.

‘Je zit vol water,’ grinnikt het kale schaap: ‘jij lijkt wel op een slootje. Wacht, ik heb een idee, ik slobber je leeg.’ Hij trekt de herenschoen aan zijn veter het hek af. ‘Baf,’ klinkt het als de schoen in het gras valt.

Het regenwater stroomt er meteen uit.

‘Dat scheelt weer, achteraf gezien had ik toch niet zo’n dorst.’ Het schaap likt de rest van het water in de herenschoen op.

‘Dank u wel, zet mij nu maar weer op het hek,’ mummelt Papoetsjka.

‘Geen goed idee, mè. Met dit regenweer droog je slecht. Ik heb een prachtig plan, ik breng je naar de boerderij. Daar kun je heerlijk in de schuur staan. Jij blijft daar totdat je opgedroogd bent, daarna zoek jij maar weer naar jouw voet. Kom ik breng je meteen.’

Eer Papoetsjka er iets tegenin kan brengen, sleurt het schaap hem aan zijn veter mee.

‘Bonkerdebonk, bonkerdebonk,’ de schoen zwaait heen en weer, op en neer tegen de keien van het pad naar de schuur.

‘Zo, hier is het. Ik zet je op het tafeltje dan kunnen de geiten er niet bij. Mè, mè, jij moet bij de geiten vandaan blijven, want die kauwen je kapot.

Ik ga terug naar het weiland, want ik heb alweer honger. Dag, veel geluk!’

‘Dank u wel, ik ben blij dat u mij geholpen heeft.’

‘Geen dank,’ roept het schaap en wandelt de schuur uit. Papoetsjka staat nu in een warme schuur, net zo lekker warm als de slaapkamer.

Hij wordt er moe van, heel erg moe. Zijn oogjes vallen dicht.

HOOFDSTUK 4 HET SPEELTJE VAN DE GEITEN.

Terwijl het buiten weer regent en Papoetsjka diep in slaap is, wandelen de eerste geiten binnen.

Gulzig trekken zij aan het droge hooi dat opgeslagen ligt in de schuur. Het lijkt alsof zij buiten geen gras hebben gegeten.

Boven op de balen hooi liggen kippen.

Zij kakelen geschrokken als de geiten aan het hooi rukken.

De herenschoen slaapt rustig door het gekakel en het gemekker heen.

Hij is zich niet bewust van het gevaar wat er zojuist is binnen gewandeld.

De geiten vervelen zich en springen van baal hooi naar baal hooi om de kippen te verjagen.

Het is nu echt een vreselijke herrie in de schuur.

De kippen fladderen kakelend door de schuur, op zoek naar een veilig rustig plekje.

De geiten hollen er achteraan alsof zij vossen zijn.

Het is plotsklaps stil als een geit roept: 'bè, è, wat is dat daar op de tafel?'

Alle geitenogen zijn gericht op de slapende schoen.

De grootste geit snuffelt aan de schoen.

'Hij stinkt lekkerrr!'

Nu willen de andere geiten ook aan de lekkere stinkende schoen ruiken.

Er springt er één op de tafel, hij steekt zijn neus diep in de schoen.

Dan kauwt hij er op.

Met een schreeuw schrikt Papoetsjka wakker.

De geit springt met Papoetsjka de tafel af en schudt hem flink heen en weer.

De andere geiten zijn jaloers, zij willen ook op de stinkende schoen kauwen, zij proberen de schoen af te pakken.

'Au, au, au,' gilt Papoetsjka, dat helpt hem niet. De geiten gooien en smijten met hem en als ze even de kans hebben ruiken zij aan hem en kauwen zij op hem. Arme Papoetsjka, de geiten laten hem niet los. Hij mag van geluk spreken dat hij van uitstekend leer is gemaakt. Hij is gelukkig een stevige schoen.

'Waar spelen jullie mee?' zegt een meisje dat voor de schuur staat: 'hebben jullie wat uit mijn schooltas gehaald? Nee toch? Hebben jullie mijn gymschoen! Wat hebben jullie hem vuil gemaakt! Kom hier snertbeesten, geef hier mijn schoen! Ik had hier mijn tas niet moeten neerzetten. Ik krijg straks pa op mijn dak als jullie mijn schoen niet teruggeven! Kom hier, straks bijten jullie mijn schoen nog kapot. Ach kom nou.' De geiten hebben plezier, zij piekeren er niet over de lekkere stinkende schoen af te geven.

De grote geit holt met de schoen de schuur uit de regen in. Het meisje rent hem achterna.

'Geef hier, geef hier!' gilt zij.

De grote geit die gevolgd wordt door alle andere geiten, holt de wei in.

De wei is groot en het meisje raakt uitgeput door haar jacht op de geiten.

Moedeloos staat zij uit te puffen.

Opeens krijgt zij een ingeving.

Zij herinnert zich dat zij nog een appel in haar schooltas heeft. Zij had daar geen trek in en wil nu de geit ermee lokken.

Eerst wil de geit niets van de appel weten, maar ruikt dan opeens de heerlijke appelgeur. Langzaam en behoedzaam komt hij dichterbij, hij houdt de schoen stevig in zijn bek. 'Kijk eens wat een lekker appeltje? Lust jij dit lekkere appeltje, kom dan?' glimlacht het meisje poeslief. Dan hapt de geit eindelijk toe. Doordat zijn bek hapt naar de appel, valt de schoen in het gras. Een andere geit neemt meteen de schoen in zijn bek en holt ermee weg. 'Foei,' zegt het meisje: 'geef hier!' Zij ziet dat het haar gymschoen niet is en merkt op: 'van wie is deze schoen. Hoe komen jullie aan deze schoen? Waar hebben jullie die gevonden!'

Zij denkt aan de schuur en dat de dieren daar met de schoen aan het spelen waren.

‘Maar ... dat is een dansschoen van papa, stomme beesten! Jullie hebben die schoen verpest!’

Zij neemt de schoen mee naar de bijkeuken en spoelt hem onder de kraan een beetje schoon.

De schoen is kleddernat en nog steeds vuil.

‘Och, arme papa, hij is zo gek op deze schoenen.

Waar zou die andere schoen zijn? Nou ik heb geen tijd hoor, ik ga niet zoeken, ik ga huiswerk maken.’

Het meisje zet de schoen op de vensterbank in de bijkeuken. Als zij weer langs de geiten loopt

schreeuwt zij: ‘rot geiten, papa moet zijn andere schoen ook nog hebben. Waar hebben jullie die gelaten?’ Zij loopt naar de woonboerderij.

Zij verwondert zich wel waarom papa zijn dansschoenen in de schuur gezet had.

‘Dat is geen plaats om je schoenen in te zetten, dat is vragen om narigheid. Hij weet toch dat de geiten overal aan bijten? Die dansschoenen horen in de schoenenkast. Maar, misschien had hij haast, ik weet ook niet waarom hij ze nou juist daar heeft uitgetrokken. Misschien lag er teveel modder op het erf. Hi, hi, zijn schoen ziet er niet uit, hij mag wel nieuwe kopen,’ piekert zij en gaat haar binnen.

Papoetsjka staat op de vensterbank, hij is blij dat hij gered is. Hij is ook blij dat hij in bad is geweest.

Hij hoopt de geiten niet meer tegen te komen en rust uit van zijn wilde avontuur.

HOOFDSTUK 5 EEN ANDERE VOET.

Papa komt met zijn tractor het erf oprijden.
Hij is blij dat zijn werk er voor vandaag opzit.
Hij sluit een waterslang aan en spuit nog even zijn
modderige tractor schoon.

Als hij daarmee klaar is rolt hij de slang op.
Hij bergt hem op in de bijkeuken, daar trekt hij ook
zijn overall en zijn laarzen uit.

‘Tralala, tralalie,’ zingt hij blij.

Als hij naar de wasbak loopt om zich een beetje op
te frissen, ziet hij in een glimp zijn dansschoen op
de vensterbank staan.

‘O, nee mijn mooie schoenen! Wat moet die schoen
hier? Wat is die vuil geworden, hoe komt dat!’

Hij pakt de schoen van de vensterbank, het huilen
staat hem nader dan het lachen.

‘Ze zijn natuurlijk aan iemand uitgeleend,’
prakkiseert hij: ‘moet je zien er zit zelfs een gat in de
zool! Wat hebben ze met mijn schoenen
uitgespookt? Ik vind dit niet leuk hoor!’

Als hij aan tafel zit zegt hij voor zijn neus weg: ‘ik wil
weer eens lekker gaan dansen, rock en rollen en
twisten.’ ‘Lijkt me leuk,’ reageert zijn vrouw.

Dan zegt hij tegen zijn dochter: ‘weet jij soms waar
mijn fijne dansstappers zijn?’

Zijn dochter begint te lachen en zegt: ‘je hebt ze in
de schuur uitgetrokken en de geiten vonden ze
lekker!’

‘Ik wilde eigenlijk van één van jullie horen, wie mijn
schoenen had uitgeleend. Ik vond er één in de
bijkeuken en dat lijkt wel een modderbaal!’
schreeuwt hij boos.

Zijn vrouw en zijn dochter kijken hem met grote ogen aan. 'Ik weet van niks,' zeggen zij beiden tegelijk: 'ga nu maar eten.'

Papa is boos en loopt de kamer uit. De deur slaat hij hard achter zich dicht. Zijn eten heeft hij niet aangeraakt, dat staat koud te worden op zijn bord.

Papa loopt naar de bijkeuken en pakt de schoen. In een kastje staan wat schoenpoetsmiddelen en papa begint verwoedt te poetsen.

De oude herenschoen knapt op, pas na een uur lijkt hij weer als nieuw.

Papa kijkt naar de zool.

'Ach, ach,' steunt hij. Hij staat op en zet de schoen terug op de vensterbank.

Hij loopt de bijkeuken uit naar de schuur.

Hij zoekt daar zijn andere schoen maar vind hem niet.

Nog steeds boos, zoekt hij daarna in de bijkeuken naar zijn schoenmakerspullen. In een la vindt hij een verpakking met nieuwe zolen en lijm, tangen, hamers en spijkertjes.

Papa herstelt zijn dansschoen en zet hem in een klem, waardoor de nieuwe zool stevig vast komt te zitten.

'Nou, als ik die andere schoen niet vind zet ik hier een vaas bloemen in, ik wil hem niet kwijt.'

Na een tijdje is het stil in de bijkeuken.

Papoetsjka hangt om een gietijzeren vorm en zijn nieuwe zool wordt met bankschroeven stevig aangeklemd. Hij voelt zich heerlijk, hij ruikt naar schoensmeer en glimt als nooit tevoren.

Papa ligt op zijn bed, niet dat hij slaap heeft, hij denkt aan zijn dansschoenen. Hij kijkt naar een foto op zijn nachtkastje. 'Ach, wat was ik daar nog lekker jong,' denkt hij: 'toen was ik nog niet eens getrouwd. Ik woonde bij pa en ma. Ja, ja die gekke schoenen waren behoorlijk modern. Hoge zolen en hakken, echt lompe dingen. Het waren geen rock en roll schoenen, het waren lekkere

stappers. Mijn ma had ze gekocht. Ik vond ze afschuwelijk! Maar ja, sindsdien dans ik op die malle dingen. Mijn kleding van toen kan ik allang niet meer aan. Jammer dat ik die andere schoen niet kan vinden. Morgen zoek ik nog wel... als ik tijd kan vinden.' Papa valt in slaap.

De volgende ochtend is pa de dansschoen vergeten. Pas in de namiddag, als papa in de bijkeuken zijn schoen ziet staan, neemt hij zich voor de schuur nog een keer te doorzoeken.

Zijn dochter helpt mee zoeken.

Keer op keer zegt zij dat hij misschien ook ergens in het weiland kan liggen.

Natuurlijk vinden zij de tweede schoen niet.

Papoetsjka is blij, zijn zool zit vast.
Papa houdt hem in zijn handen en wrijft hem nog eens op. Zijn neus glimt nu als een spiegeltje.
Papa ziet niet dat de glimmende schoen heel blij is. Hij ziet alleen een gewone schoen, een gewone oude stapper. Dan krijgt papa een idee, hij zet de radio aan en er klinkt een leuk muziekje.
Een vreemde voet met een kapotte sok stapt in de herenschoen.
Nu moet Papoetsjka dansen, helemaal alleen zonder tweelingbroer.
Hij danst met een andere voet zonder schoen. Hopla hop gaat het. Hij springt wild op en neer. De herenschoen heeft in geen jaren zoveel plezier gehad. Het liefst wil hij met zijn tweelingbroer dansen. Maar... dit vindt hij ook leuk.
Papoetsjka danst met een sok. Een hele vieze zweetsok.
Jammer genoeg duurt dit ogenblik kort.
Hij wordt uitgedaan en op de vensterbank neergezet. De radio gaat uit.
'Ach,' denkt Papoetsjka: 'ik vond het net zo leuk. Ik hoop dat er nog een keer met mij gedanst zal worden.' Hij denkt ook aan zijn broer, zou hij hem ooit nog terug zien?

HOOFDSTUK 6 MET DEZELFDE SCHOENEN OP WEG.

Het is zondag, zondags gaat de boer en de boerin met hun dochter naar de kerk. Zij willen er op zondag altijd netjes uitzien. Papa staat bij zijn kledingkast. Hij haalt er een kostuum uit en kiest er een overhemd met een das bij. Hij wil vandaag nette zwarte herenschoenen aan, die staan in de doos boven in de kast. Dan ziet hij daar zijn dansschoendoos staan.

‘Mm,’ denkt papa: ‘die gooi ik maar weg, waarschijnlijk vind ik die andere schoen niet meer.’ Hij pakt de doos, hij denkt dat er niks in zit. Als de doos per ongeluk open floept vallen zijn dansschoenen op de grond. Papa kijkt stom verbaasd naar zijn dansschoenen.

‘Wat gek, hoe komt die andere schoen dan hier? Ik had maar één paar.’

Lachend vertelt papa het aan zijn vrouw, maar die begrijpt er ook niets van.

De kerkdienst zit erop, het boerengezin is weer thuis. Papa haalt meteen de schoen uit de bijkeuken en zet hem bij zijn andere dansschoenen.

Hij is blij dat hij zijn gekke schoenen nog heeft.

Nu hij er drie heeft wil hij nu ook de vierde schoen nog vinden.

Als papa zijn slaapkamer uit is, kijkt Papoetsjka naar de andere schoenen. De andere schoenen kijken naar Papoetsjka.

‘Jij bent dezelfde schoen, waar kom jij vandaan?’ vragen de andere schoenen.

‘Ik ben Papoetsjka en ik lokeer hier pas.’

‘Logeer jij hier alleen? Waar is jouw broer?’

‘Ik weet het niet, jaren geleden is hij al zoekgeraakt onder het bed. Mijn voet is ook nergens te bekennen,’ jammert Papoetsjka.

‘Wat zielig voor je. Dan heb jij al die tijd niemand gehad om tegen te praten. Wij houden van praten.’

‘Ik hou van dansen,’ zegt Papoetsjka.

‘Wij niet,’ wij willen graag eens wandelen, maar nee hoor! Wij mogen alleen uit de doos als we moeten dansen,’ mopperen de schoenen.

‘Ik zou best met jullie willen ruilen, ik wil niet aldoor wandelen.’

De andere schoenen vinden dat een geweldig idee. Ze vinden het alleen jammer dat er maar één van hen kan ruilen. De boer heeft namelijk een linker en een rechervoet.

Eindelijk is het dan zover.

Papoetsjka neemt de plaats in van één van de andere schoenen. Hij danst er flink op los.

Uitgelaten vertelt hij de andere schoen ‘s morgens, hoe leuk dat hij het vond.

Na een poosje wordt de andere schoen jaloers, hij zegt: ‘jij gaat altijd dansen, maar ik ga nooit uit wandelen.’

Papoetsjka denkt na en zegt: ‘ik ga mijn broer zoeken, dan zijn wij compleet. Dan kunnen jullie wandelen en wij gaan dan dansen.’

Hij denkt niet meer aan zijn eigen voet.

De andere schoenen vinden het een reuze goed idee. Zij maken plannen om met zijn allen gezellig naar het broertje van Papoetsjka te zoeken.

Zodra de slaapkamerdeur openstaat schuifelen de drie schoenen naar de buitendeur.

Zij moeten wachten totdat die open staat.

Zij verstoppem zich achter een grote paraplubak.

Gespannen wachten zij af. Als de boerin haar kippen gaat voeren, schuifelen de schoenen stilletjes naar buiten.

‘Welke kant moeten wij op? Jij weet de weg.’

‘We gaan over het keienpad. Daar moeten we overheen om in het weiland te komen. We moeten oppassen voor de geiten, want die zijn gevaarlijk.’

Gelukkig is er op dat moment geen geit bij de schuur, zij lopen allemaal bij de boerin te zeuren om lekkers. De schoenen schuifelen vrolijk naar de wei.

In het weiland loopt het kale schaap samen met vele andere schapen. ‘Hallo, mag ik wat vragen?’

Papoetsjka wuift met zijn veter. Het kale schaap komt snel aanrennen. ‘Wat zie jij er mooi uit,’ blaas het schaap: ‘jij bent nu lekker schoon. Kan ik wat voor je doen? Wil jij soms op het hek zitten, samen met je vriendjes?’

‘Nee ik wil daar overheen, kun jij ons erover tillen?’

‘Jullie kunnen er toch onderdoor?’

‘Daar ligt een diepe modderplas,’ zucht Papoetsjka. Zie jij die dikke boom daar in de verte? Daar moeten we heen.

‘Ik zie daar niets anders dan bomen, goed ik til jullie wel, ik zal jullie in het gras laten vallen, goed?’

Het schaap tilt de schoenen over het hek en roept dan een koe die daar staat te grazen. Die komt meteen aanrennen. ‘Help deze jongelui, ze willen naar de dikke boom aan de overkant,’ blaas het schaap.

Al heel snel zijn zij bij de dikke boom.

HOOFDSTUK 7 PER REIGER NAAR DE VUILNISBELT.

‘Zo,’ zegt de koe: ‘hier is de dikke boom. Verder ga ik niet. Er schijnen in het bos enge leeuwen rond te lopen, zij wonen boven in de bomen. Zelf heb ik nooit een leeuw gezien, maar het schijnt dat zij gevaarlijk zijn, dus pas maar op.’

De koe holt naar haar vriendinnen terug.

De schoenen stappen voorzichtig het bos in.

‘Hoe moeten we nu? Jij weet de weg.’

Papoetsjka kijkt alle richtingen op. Hij weet de weg hier ook niet.

‘Ik was hier uit de boom gevallen. Als ik naar boven klim kan ik het bos een beetje overzien.’

Hij probeert naar boven te klimmen maar zonder de hulp van een voet is dat onmogelijk.

‘Laten we dan dit pad nemen,’ zeggen de dansschoenen: ‘dan komen we weer een stuk verder.’

Er klinkt gebrul in de verte, maar de schoenen moeten toch door het bos. Na een tijdje komen zij bij een bruggetje. Nu klinkt het gebrul dichtbij. Het komt uit de top van een boom.

‘O nee, ik hoor een leeuw, straks is die net zo vervelend als de geiten,’ jammert Papoetsjka terwijl hij omhoog tuurt.

‘Wij zijn bang,’ jammeren de dansschoenen.

Zij willen vlug de brug over, maar hun veters raken verstrikt. Zij vallen beiden de sloot in. Papoetsjka wil hen eruit halen, maar de sloot is erg diep. Er zit maar één ding op, hulp vragen. Maar wie zou sterk genoeg zijn om hen uit de sloot te halen?

‘Hoe, hoe daarboven... meneer de lee- eeuw!’
Er klinkt gekraak in de boom en een lange snavel steekt tussen het bladerdek.
‘Ik ben geen leeuw hoor, al mag ik graag een beetje brullen, ik ben een reiger!’
De reiger komt nu helemaal tevoorschijn.
‘Ik roep mijn man en mijn kinderen al de hele tijd, ik denk dat zij niet meer komen. Mijn kindertjes zijn groot en kunnen alleen vissen. Zij willen niet meer in het nest. Ik denk dat ik naar de stad ga, ik krijg daar ’s winters eten. Lekkere sardientjes, worstjes en ander lekkers.’
‘Dat is vast niet goed voor u,’ leert Papoetsjka haar: ‘ik lust niks. Een schoen eet nooit.’
‘Waarvoor riep jij mij als ik het even vragen mag?’ vraagt de reiger.
‘Voor u hier weggaat en naar de stad vertrekt, wilt u mij alstublieft dan even helpen? Mijn vrienden zijn in de sloot gevallen, zij kunnen er niet zelf uit. Wij zijn op weg naar de bergen waar huisvuilzakken en blikjes groeien.’
De reiger lacht en zegt: ‘ik weet welke bergen jij bedoelt, dat is de vuilnisbelt. Wat moet jij daar?’
Zij stapt de sloot in en roert met haar snavel over de bodem.
Binnen een mum van tijd heeft zij de dansschoenen gevonden en zet hen op het droge.
‘Jullie zijn doornat! Weet je wat? Ik breng jullie wel even. Ik moet toch die kant op.’
Zij neemt alle veters in haar snavel en vliegt snel naar de vuilnisbelt.
Als zij geland is vraagt zij: ‘nu hebben jullie nog niet gezegd wat jullie hier gaan doen.’
‘Wij gaan mijn broer zoeken,’ zegt Papoetsjka.

'Ik zou jullie kunnen helpen, maar ik wil in de stad zijn voor het donker wordt. Het beste met jullie zoektocht en denk erom er wonen geen leeuwen in het bos, tot kijk!' De reiger klapwiek weg. 'Het wordt schijnbaar snel

donker,' zegt Papoetsjka: 'laten wij meteen gaan zoeken.'

Ze zoeken een hele tijd. Zij schuifelen van hier naar daar. Opeens zegt Papoetsjka: 'hé, daar loopt die dikke muis. Hallo dikke muis, hoor je me! Ik ben die schoen die jou gered heeft! Je weet wel van die uil en in de boom!'

De muis komt dichterbij. 'Ha leuke schoen, ik heb kennis met jouw broer gemaakt. Dat is nog eens een grappige vent, veel leuker dan jij.'

'Nou zeg! Waar is mijn broer?' vraagt Papoetsjka.

'Hier vlakbij, zeg... zijn er nog meer van jullie?'

De muis wijst naar de dansschoenen.

'Wijs ons nu maar waar hij is,' zeurt Papoetsjka.

De muis wijst en de schoenen schuifelen erheen.

Wat is Papoetsjka blij als hij zijn broer ziet, nu kunnen zij allemaal naar de boerderij.

'Hoe moeten wij eigenlijk terug? Weet jij misschien de weg?' vragen de dansschoenen.

Papoetsjka kijkt om zich heen. 'Nee, ik weet de weg niet, de uil had ons naar het bos meegenomen.'

HOOFDSTUK 8. EEN GELUKKIG EINDE.

‘Oké ik weet waar jij op aan stuurt. Ik moet zeker de uil lokken,’ zegt de muis.

‘Dat zou geweldig zijn, wij zijn dan weer snel in het bos,’ juicht Papoetsjka.

‘Ik doe het op één voorwaarde, ik krijg van jullie een lekkere maaltijd,’ giechelt de muis.

‘Best,’ belooft Papoetsjka, hij denkt aan al het voedsel op de boerderij.

‘We draaien onze veters flink rond zijn poten,’ zeggen de dansschoenen: ‘en jij klein muisje, moet uit ons springen zodra wij bij de boom zijn.’

'Ik ga de uil roepen, jullie moeten dicht bij mij staan want ik moet in jullie kunnen schuilen,' zegt het muisje: 'zijn jullie er klaar voor?'

Alle schoenen gaan rondom de muis staan.

'Hoe, hoe uiltje, pak mij dan als je kan!'

De muis steekt zijn tong uit. De uil ziet het en komt pijlsnel aanvliegen.

'Zoef,' opeens heeft de uil de schoen te pakken waar de muis vliegensvlug is ingesprongen.

Alle schoenen werpen vlug hun veters om de poten van de uil.

De uil schrikt, want zijn poten zijn bij elkaar gebonden. Snel vliegt hij op.

De schoenen wegen zwaar aan zijn poten, hij wil de schoenen kwijt.

In de verte ziet hij een boom. Hij vliegt erheen.

Als het muisje het kruintje van de boom ziet, springt hij snel uit de schoen en roetsjt weer naar omlaag.

Daar moet hij tussen wat struiken wachten totdat de schoenen uit de boom vallen.

De veters verstrikken de poten van de uil niet meer.

De uil is blij dat hij van de schoenen verlost is.

Hij vliegt angstig terug naar de vuilnisbelt, ver weg van die griezelige schoenen.

Alle schoenen hangen als kerstboomballen in de boom. Zij proberen zich vast te houden zodat zij niet vallen. Hun veters zijn te zwak.

Stuk voor stuk vallen zij van tak op tak.

Uiteindelijk liggen zij onder aan de boom.

Het muisje wordt eropuit gestuurd om de koe te halen. Zij brengt hen snel naar het hek.

Bij het hek wacht het kale schaap. Zij neemt de veters in haar bek en sleept de schoenen tot bij de bijkeuken. De deur is gesloten.

‘Mè, mè, ik til jullie op de vensterbank, wacht daar maar op de boer. Kom er niet af, want dan krijgen de geiten jullie te pakken.’

Het schaap tilt de schoenen stuk voor stuk keurig op de vensterbank.

‘Mij hoeft je niet te tillen,’ zegt de muis: ‘ik klim wel.’

Het schaap wandelt langzaam weg.

‘Wanneer krijg ik nou te eten?’ vraagt de muis.

‘Zodra de boerin naar buiten komt met een mandje of een kommetje,’ zegt Papoetsjka.

De muis wacht gespannen af.

Eindelijk komt de boerin naar buiten.

Zij strooit mais voor de kippen.

De muis rent erop af en eet zijn buikje vol.

Gelukkig ziet de boerin de muis niet, want binnen zit een grote kat, een echte muizenjager.

Niet lang daarna komt de boer met zijn tractor het erf opgereden.

Hij lacht als hij twee paar dansschoenen op de vensterbank ziet staan.

Hij maakt zijn tractor niet schoon en vergeet zich om te kleden, hij trekt zijn vieze laarzen niet uit.

Hij rent met alle schoenen naar zijn vrouw.

‘Hoera,’ zegt hij: ‘nu heb ik wandel en dansschoenen.’ Papoetsjka en zijn broer worden echte dansschoenen en de andere schoenen, wandelschoenen. Nu zijn ze pas echt gelukkig.

EINDE